

svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XV, číslo 13

1. 7. 2018 / neprodejné

Z OBSAHU	Touha po plném životě. Katecheze papeže Františka	04
	Mučedníci komunismu: P. Bolesław Stefański	05
	Šířit a bránit víru. Rozhovor s kardinálem Müllerem	06
	Svatý Arnold Janssen, zakladatel Společnosti Božího Slova	11

TRADICE OTCŮ

Z homilií papeže Pavla VI.
(1897–1978)

*Běda mi, kdybych nehlásal evangelium! Neboť Kristus, on sám, mě právě k tomu poslal. Já jsem apoštol, já jsem také svědek. Čím vzdálenější je cíl, čím obtížnější je úkol, tím mocněji na nás naléhá láska. Mám hlásat jeho jméno: Ježíš je Mesias, Syn Boha živého. On je ten, kdo nám zjevil neviditelného Boha, on je *divě zrozený než celé tvorstvo, všechno v něm spočívá*. On je učitel a vykupitel lidstva, pro nás se narodil, zemřel a vstal z mrtvých.*

On je středem dějin a středem vesmíru. On nás zná a miluje, je přítelem a průvodcem našeho života. Je mužem bolesti i naděje. Právě on přijde znovu a bude nakonec naším soudcem, a jak doufáme, i plností života a naší blažeností navěky.

Kéž bych o něm nikdy nepřestal mluvit! Vždyť on je světlo a pravda, ano, *cesta, pravda a život*. On je chléb a pramen živé vody, neboť tiší náš hlad a naši žízeň. On je pastýř, vůdce, vzor, naše útěcha, náš bratr. Byl jako my, a víc než my malý, chudý, ponížený, vystavený strádání, utiskovaný a trpící. Kvůli nám mluvil a konal divy, kvůli nám založil nové království, kde chudí jsou blahoslavení, kde mír je obecným základem života, kde se dostává povýšení těm, kdo mají čisté srdce, a útěchy těm, kdo pláčou, kde ti, kdo hladovějí po spravedlnosti, docházejí nasycení, kde hříšníci mohou dosáhnout odpuštění a kde všichni lidé jsou bratři.

Ano, takový je Kristus Ježíš, ten, o kterém jste už jistě slyšeli a kterému už většina z vás jistě patří, protože jste křesťané. Vám, křesťané, tedy opakuji jeho jméno a i všem ostatním je zvěstuji: Kristus Ježíš je začátek a konec, alfa a omega, král nového světa, tajemný a nejvyšší smysl lidských dějin.

Foto: © František Ingr / Člověk a víra

Nová evangelizace Evropy

Solunští bratři nebyli prvními misionáři našich předků. Byli tu už jiní. Byly tu i kostely. Lidé však misionářům nerozuměli, a proto evangelium zůstalo daleko od jejich srdcí.

Evropa je dnes v podobné situaci. Máme mnoho kostelů, ale většinou obyvatel evangelium moc neříká. Nežijí podle něho. Kazatelé se namáhají, ale pro mnohé jsou jako cizinci, kteří mluví neznámou řečí. V čem má být dnešní evangelizace jiná, aby byla úspěšná?

Svatý Jan Pavel II. říkal, že evangelizace musí být nová svým zápallem. A to bude tehdy, když poroste naše spojení s Bohem a vzplane v nás oheň Ducha.

Nová bude tím, že nebudeme čekat na profesionální misionáře, ale evangelizovat bude každý, kdo objeví, že ho má Bůh rád.

Nová musí být i ve způsobu, kdy nejde jen o poučování, ale o dialog vycházející z lásky a úcty k druhému i k pravdě. Dialog ovšem neznamená, že diskutujeme o tom, co z Boží pravdy přijmeme a co ne. Přijetím druhého člověka vytváříme společenství Církve, v němž se setkáváme se samotným Kristem. Musíme být v jeho lásce, abychom mohli zakusit, že on sám je uprostřed nás. Jde o teologické místo, kde je možné setkání s živým Bohem.

V pokoře se sami stáváme ničím, abychom v jistém smyslu mohli do druhého proniknout. Tak se my inkulturuje do světa druhého, seznamujeme se s jeho kulturou, s jeho jazykem a on se disponuje k tomu, aby nám naslouchal. Pak můžeme sdělovat, co učí naše víra,

Dokončení na str. 2

Svatý otec v Ženevě. Foto: <https://zenit.org>

Římský biskup v Ženevě

Papež František podnikl ve čtvrtek 21. června triadvacátou zahraniční cestu svého pontifikátu, která jej zavedla do Ženevy. Během jednodenní návštěvy švýcarské metropole římský biskup promluvil v sídle Světové rady církvi a v podvečer sloužil mši svatou pro místní katolíky.

Již ve středu večer Svätý otec svěřil svou „ekumenickou pouť“ Matce Boží v římské bazilice Santa Maria Maggiore, kde se pomodlil před starodávnou mariánskou ikonou Salus Populi Romani. Papež František přijel do Ženevy u příležitosti sedmdesátého výročí založení Světové rady církvi, a tedy na pozvání generálního tajemníka této ekumenické instituce, norského pastora Olava Fykseho Tveita. „Je pro nás velikou poctou a inspirací, že u nás můžeme papeže přivítat. Zároveň je to známka toho, v jakém bodě ekumenického hnutí nyní jsme a co jsme dosud v rámci Světové rady vykonali. Vyvinulo se totiž velice silné společné chápání toho, co to vůbec znamená být církví,“ uvedl evangelický pastor a teolog pro Vatikánský rozhlas.

Papež František, kterého do Ženevy doprovodil předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů, švýcarský kardinál Kurt Koch, s cílem své „ekumenické pouti“ seznámil rovněž novináře, kteří se shromáždili na palubě letounu italských aerolinek: „Všechny vás zdravím a děkuji vám za vaši práci během této cesty. Je to cesta směrem k jednotě, doprovázená touhou po jednotě,“ řekl Svätý otec.

V sídle Světové rady církvi pronesl papež promluvu, v níž vyzval k novému evangelizačnímu rozmachu: „Zvěstovat evangelium až na konec světa přirozeně patří k našemu křesťanskému bytí. Jedinou naší chloubou je Boží velebnost, která je na Kristově tváři, a tento poklad nelze redukovat na imanentní humanismus ani skrývat z obav před tímto světem,“ řekl papež František. „Jsem přesvědčen, že vzroste-li misionářský zápal, vzroste také jednota mezi námi,“ zdůraznil Petrův nástupce.

RaVat

Dokončení ze str. 1

aniž bychom něco vnucovali nebo se snažili někoho přetahovat. Prostě dáваме z lásky.

Evangelizace je snaha Církve ohlašovat všem, že je Bůh miluje, že za ně obětoval svůj život v Ježíši Kristu a že je zve k věčnému štěstí.

Není však možné evangelizovat druhé, jestli neevangelizujeme nejprve sebe. Jen člověk proměněný zákonem Kristovy lásky může obrátit srdce a myslí druhých.

Lásku Boží k lidem nelze jen hlásat, je třeba ji přinášet. *Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, když milujete jeden druhého.* První křesťané vydávali toto svědectví tak, že se říkalo: *Podívejte se, jak se milují.* Kdo věří, že Bůh je láska, ten ví, že darováním lásky daruje Boha.

Podmínkou účinné evangelizace je naše svatost a také hlásání ze střech toho, co jsme prožili v intimním spojení s Bohem, i sdělování zkušeností s Bohem a jeho slovem. Evangelium bylo přeloženo do mnoha jazyků, ale stále zbývá přeložit je do řeči skutků. Umožnit nové vtělení Božího slova do našich činů.

Každý křesťan je povinen přinášet Boha tam, kde žije. Slavit apoštoly Slovanů a patrony Evropy pravdivě znamená pokračovat v jejich poslání.

Mons. Jan Graubner

Dílo Mary's Meals je už i v České republice

V České republice byla založena pobočka charitativní organizace Mary's Meals (Mariino jídlo). Myšlenkou tohoto hnutí je dát dětem v nejchudších zemích světa jedno jídlo denně tam, kde se vzdělávají, neboť to znamená zajistit jim lepší budoucnost. Iniciátorem díla Mary's Meals, které dnes živí více než 1,26 miliónu dětí po celém světě, je Skot Magnus MacFarlane-Barrow, jenž bude hostem na letošní Katolické charismatické konferenci v Brně.

Podporovat toto dílo může opravdu každý, a to buď materiálně, nebo i dobrovolnickou prací při šíření informací o této iniciativě.

Náklady na jídlo pro jedno dítě na celý školní rok představují pouhých 421 Kč. A to především díky dobrovolníkům jak na straně dárcovských zemí, tak i na straně obdarovaných. Pokud by se do tohoto díla zapojila například celá farnost, nabízí se zde mimořádná možnost financování jídla pro děti celé školy, kterou si může vybrat.

Sbírkový účet u Komerční banky: 4410277/0100. Vítaní jsou také dobrovolníci, nejlepší je ozvat se buď na e-mail: info@marysmeals.cz, nebo telefon: +420 703 685 407.

Církev.cz

Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClarityMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Svatý stolec vyzývá k podpoře a ochraně rodin a seniorů

Arcibiskup Ivan Jurkovič, stálý pozorovatel Svatého stolce při OSN, vystoupil na semináři o ochraně rodiny a lidských právech seniorů. Vatikán žádá, aby vláda a společnost podporovala a chránila identitu rodiny jako společenství osob, kde jsou chráněna práva všech, včetně seniorů.

„Rodina je v mnoha směrech první školou, jak být člověkem a srdcem ‚civilizace lásky‘;“ uvedl arcibiskup Ivan Jurkovič v rámci semináře na téma Na cestě k větší ochraně rodiny a lidských práv starších osob. Poukázal na jedinečnou a nenahraditelnou roli rodiny, v níž je zakoušena „milující péče o všechny její členy – od batolat až po seniory“. V rodině je posilována solidarita mezi generacemi a jsou v ní podporovány živé vztahy mezi staršími a mladšími osobami. Svátý stolec proto považuje rodinu za komunitu, která tvoří základní buňku společnosti a kde je každodenně uplatňována zásada solidarity.

„To, co senioři mohou dávat a přijímat z rodinného prostředí, je podstatou života rozvíjející se společnosti, kde jsou dodržována lidská práva,“ řekl arcibiskup. Z toho důvodu je rodina považována za přirozenou a základní jednotku společnosti a má nárok na ochranu ze strany společnosti a státu.

Arcibiskup Ivan Jurkovič však poznamenal, že rodina, která je založená na společném „svobodném a plném“ odhodlání muže a ženy a na mezigenerační dynamice a její péči o život, je neustále ohrožována a v některých případech zcela odmítána.

Uvedl, že základem rodiny jsou její přirozené mezilidské vztahy a láska, nikoliv psychologické potřeby ve formě pouhého emočního uspokojení, které může být libovolně konstruováno nebo upravováno. Varoval, že společnost založená výhradně na potřebách se nevyhnutelně změní v egoistickou společnost, kde život není vítán a chráněn, zvláště je-li slabý a potřebuje pomoc, což se týká zejména seniorů.

Církev.cz

Kardinál Zenari: Syrská válka skončí, až se uzavře konflikt v OSN

„Když myslím na Sýrii, vybavují se mi dva obrazy – Michelangelova Pieta, ve které při každém vstupu do Svatopetrské baziliky spatřuji Sýrii, držící své děti v náručí, a dále podobenství o milosrdném Samaritánovi, protože Sýrie je jako onen člověk, kterého napadli lupiči a nechali jej ležet na cestě,“ řekl apoštolský nuncius v Sýrii Mario kard. Zenari na římské konferenci, organizované Gregoriánskou univerzitou u příležitosti Světového dne uprchlíků.

Čtvrtina ze světového počtu uprchlíků jsou Syřané, z vlasti odešlo celkem 12 milionů lidí, řekl apoštolský nuncius a poukázal na bezprecedentní humanitární katastrofu v zemi, na jejímž území bojuje „pět nejobávanějších armád světa“. Nejvyšší daň za válečné běsnění jako vždy platí děti – pouze ve východním Aleppu žije na ulici až šest tisíc opuštěných sirotků, „dětí nikoho“. Některé ženy se musí samy starat o početné potomstvo, protože jejich manželé buď zemřeli ve válce, anebo jsou pohřešováni.

Naštěstí se občas najde nějaký „milosrdný Samaritán“, jako lékaři a zdravotníci, kteří obětavě pomáhají syrskému obyvatelstvu, a to i za cenu vlastního života. Obdrželi jsme bezprostřední papežovu podporu, řekl apoštolský nuncius, a dnes poskytneme péči každému, kdo ji potřebuje, ať už je to Petr, či Mohamed.

Podle apoštolského nuncia v Damašku skončí syrský konflikt jedině tehdy, až se uzavře spor v OSN: „Když se podíváme na válečnou mapu, zjistíme, že války v Sýrii, Iráku, Jemenu a Libanonu mají totéž pozadí. To je nepopiratelné, roli zde hrají regionální faktory, avšak v případě Sýrie je zde rovněž politika embarga a obcházení veta ze strany OSN,“ míní italský kardinál.

RaVat

SLOVO KNĚZE

Tak mne zas dostihla *Popelka nazaretská*. Závěrečné kapitoly nadčasového díla Václava Renče mne zasáhly s novou intenzitou. Uvědomil jsem si, jak Bohem obdařený básník může tajemství naší spásy vyjádřit hlouběji a působivěji než schopný teolog. Panna Maria a její setkání se Vzkříšeným, její setrvávání na modlitbách s apoštoly, Panna – Skála, kde učedníci nacházejí útočiště a odpočinek, a pak její zesnutí a oslavení – to vše se dá několika verši vyjádřit tak, že je člověk tajemstvími prostoupen i unesen.

A když došlo na nebeskou slávu, kam byla Matka Boží vyzvednuta, nestačil jsem žasnout, jak je možné nevyslovitelné přiblížit. Člověk může do Božího světla skrze verše nakročit. Rád bych s Vámi tuto svoji čerstvou zkušenost sdílel:

*Tam, v onom čase, který není
než věčné Boží okamžení,
tají se děje těchto strof.
Ach, oko lidské nevidělo
a ucho lidské neslyšelo
a v řeči lidské není slov,*

*jež by tu slávu pověděla,
když ve svatebním šatu těla
Popelka vešla v rodný sad.
V něm krása ráje dávnověká
už čeká, jenom na ni čeká,
toužíc se plně rozjásat.*

*Vše, co zde rašilo a kvetlo,
je nyní samo zralé světlo –
a nikde stín, už nikde stín!
Zástupy duší nesčíslné
tkají se v roucho hudbyplné,
v znějící závoj nevěstin.*

*Záhony slunci za podnoží
jí prostírá sám Bůh, Syn Boží,
trojnásob blažen v srdci svém.
Pod jejím srdcem tlouklo kdysi.
Teď obou tep se v jedno mísí
v objetí vroucně synovském.*

*I trnou andělé. Již mohou
ji znát, ji zřít, u jejích nohou
jak oceán se vlníce.
Hle, živý stánek Hospodina!
A jeho záře nezhasíná
ani zde, v záři Trojice.*

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svatě Zdislavy*

TOUHA PO PLNÉM ŽIVOTĚ

Katecheze papeže Františka na generální audienci

Ježíš a bohatý mládenec (1430). Foto: <http://eriugena.blogspot.com>

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Začínáme nový cyklus katechezí. Bude pojednávat o příkázáních. Na úvod si vezmeme podnět z úryvku o Ježíšově setkání s člověkem, který se ho vkleče ptá, co má dělat, aby dostal život věčný (srov. Mk 10,17–21). Tato otázka je výzva týkající se každého z nás, totiž touha po plném, nekonečném životě. Jak si počínat, abychom jej dosáhli? Jakou cestou se vydat? Žít doopravdy, žít šlechetně... Kolik jen mladých si přeje žít a ničt se následováním prchavých věcí.

Je třeba žít, nikoli živořit

Někteří si myslí, že je lépe tento podnět k životu uhasit, protože je nebezpečný. Chtěl bych říci zejména mladým: našim největším nepřitelem nejsou konkrétní problémy, jakkoli by byly vážné a dramatické. Životu je nejvíce nebezpečný špatný duch přízpusobivosti, což není umírněnost či pokora, nýbrž prostřednost, bázlivost (Otcové užívají slova *oligopsychia*). Svatý Jan Damašský to nazývá „obavou vykonat skutek“ – *O pravé*

víře, II, 15; a svatý Jan Klimak dodává, že „bázlivost je chlapecká vlastnost v duši, která už není mladá“ – *Nebeský žebřík*, XX, 1,2).

Ježíš nenabízí náhražky, nýbrž pravý život, pravou lásku a pravé bohatství! Jak nás budou moci mladí následovat ve víře, když uvidí, že nevolíme originál, že jsme si zvykli na prostřednost?

Má bojácný mladík nějakou budoucnost? Nemá! Zůstane-li takovým, nevyroste, nebude se mu dařit. Takovito mladí, kteří říkají „jsem zkrátka takový“ a všeho se bojí, nepokročí dál. Nezbytná je mírnost a síla, ale nikoli bázlivost a prostřednost. Blahoslavený Pier Giorgio Frassati říkával, že je třeba žít,

nikoli živořit (*List Isidorovi Boninimu*, 27. února 1925). Prostřednost živoří. Život se žije. Dnešním mladým lidem je třeba u nebeského Otce vyprošovat dar svatého neklidu. Když je doma, kdekoliv v rodině, vidět někdo mladý, jak celý den sedí, maminka či tatínek si řeknou: „Není mu něco? Není nemocný?“ a doveďou jej k lékaři. V mládí život postupuje kupředu, vyznačuje se svatým neklidem, schopností nespokojit se s bezbarvým životem, který postrádá krásu. Nebudou-li mladí hladovět po autentickém životě – říkám si – kam lidstvo dospěje? Kam dojde lidstvo s takovými mladými?

Uvědomit si, co mi schází

Otázka onoho člověka z evangelia, kterou jsme v úvodu slyšeli, je v každém z nás: jak dosáhnout života, života v hojnosti, štěstí? Ježíš odpovídá: „Znáš příkázání“ (v. 19), a cituje část Desatera. Je to pedagogický postup, kterým chce Ježíš přivést ke konkrétnímu závěru. Z otázky je totiž zřejmé, že dotyčný člověk plný život postrádá, hledá víc a je neklidný. Co tedy musí pochopit? Říká: „Mistře, to všechno jsem zachovával od svého mládí“ (v. 20).

Jak se přechází od mládí k dospělosti? Jakmile se začnou přijímat vlastní meze. Dospělým se člověk stává, když relativizuje sám sebe a uvědomuje si, co mu „schází“ (v. 21). Je nucen uznat, že všechno, co může „udělat“, nedosahuje „stropu“ a nepřesahuje určitou mez.

Jak je krásné být muži a ženami! Jak cenný je náš život! A přece je pravda, že v dějinách posledních staletí člověk nezřídka a s tragickými důsledky odmítal pravdu týkající se jeho vlastních mezí.

Ježíš dává naplnění

Ježíš nám v evangeliu říká něco, co nám může pomoci: „Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit“ (Mt 5,17). Pán Ježíš dává naplnění. Proto přišel. Onen člověk musel stanout na prahu jakéhosi skoku, kde se mu otevírá možnost pře-

stat žít ze sebe sama, ze svých skutků a ze svého majetku, a právě proto, že mu plný život schází, zanechat všeho a následovat Pána (Oko je stvořeno pro světlo, ucho pro zvuky a touha duše k upnutí se ke Kristu – Nicolaos Kabasilas, *Život v Kristu*, II, 90). Stojí za povšimnutí, že pozoruhodné a nezměrné Ježíšovo závěrečné pozvání neobsahuje nabídku chudoby, nýbrž bohatství, toho pravého: „Jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě“ (v. 21).

Kdyby měl někdo možnost vybrat si mezi originálem a kopií, co by si zvolil? Toto je výzva: najít originál, nikoli kopii života. Ježíš nenabízí náhražky, nýbrž pravý život, pravou lásku a pravé bohatství! Jak nás budou moci mladí následo-

vat ve víře, když neuvidí, že volíme originál, a když uvidí, že jsme si zvykli na prostřednost? Je nepěkné potkávat průměrné křesťany, a dovolím si říci „trpasličí“ křesťany, kteří rostou jen do určité velikosti a dál už ne, křesťany se srdcem zakrslým, uzavřeným. To není pěkné. Je zapotřebí příklad někoho, kdo mne pozve „dál“ a k něčemu „více“, abych trochu rostl. Svatý Ignác to nazýval *magis* čili „oheň a horlivá činnost, která otřásá usínajícími“ (srov. Promluva na 36. generální kongregaci Tovaryšstva Ježíšova, 24. 10. 2016: „Jde o tzv. *magis*, ono *plus*, jež Ignáce vede k tomu, aby začínal a doprovázel procesy a hodnotil jejich reálný vliv na lidský život ve věcech víry či spravedlnosti anebo milosrdenství a činnorodé lásky.“)

Cesta, která schází, vede z té, která je. Ježíš nepřišel zrušit Zákon či Proročky, nýbrž naplnit. Musíme začít od reality, abychom skočili do toho, co schází. Musíme zpytovat to všední, abychom se otevřeli tomu nevěšdnému.

V těchto katechezích si jako křesťané vezmeme dvě Mojžíšovy desky a budeme se držet Ježíše za ruku, abychom jeho následováním přešli od mladických iluzí k nebeskému pokladu. V každém z oněch starých a moudrých zákonů objevíme dveře otevřené nebeským Otcem, protože jimi prošel Pán Ježíš, který nás vede do věčného života, svého života a života Božích dětí.

Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

P. Bolesław Stefański

V poválečném Polsku postupoval nový komunistický režim tvrdě proti svým odpůrcům. Mezi odbojáři a bývalými členy Armii Krajowe byli také mnozí duchovní. Někteří byli zatčeni a uvězněni, jiní vystavení násilí pracovníků tajné policie UB. Kněz Bolesław Stefański byl za svou protikomunistickou činnost odsouzen k trestu smrti.

Narodil 17. září 1910 v Kochowie, poblíž Garwolina na východě dnešního Polska, tehdy v ruském záboru, v rolnické rodině. Jeho rodiče vynikali zbožností a vedli chlapce také k vlastenectví. V roce 1931 ukončil Gymnázium sv. Stanislava Kostky ve Varšavě a začal studovat na Přírodovědecko-matematické fakultě Varšavské univerzity. Po státnicích z chemie nastoupil do kněžského semináře v polské metropoli. 9. července 1939 byl vysvěcen ve Varšavě na kněze a už 1. srpna nastoupil jako kaplan do Kociszewia u Łowicy v lodžském regionu. Zde se poprvé ocitl v ohrožení života. Byl zatčen německými jednotkami během jejich razie a odvážen s ostatními na popraviště. Podařilo se mu však využít nepozornosti Němců a uprchnout. V červnu jej biskup přesunul do farnosti

P. Bolesław Stefański
Foto: <http://muzeumzsolnierzywykletych.pl>

Sochaczew ve středním Polsku, následně pak od roku 1941 do roku 1944 pracoval ve farnosti sv. Mikuláše v Grójcu jako nemocniční i vězeňský kaplan a katecheta v obchodní škole.

Štefan

Po nacistické okupaci země vstoupil na podzim 1939 do ilegální polské armády Svazu ozbrojeného boje, pozdější Armii Krajowej (AK), a konspirační Národní strany. Získal konspirační jméno „Štefan“. V Grójcu měl na starosti řízení ilegálních aktivit zdejšího oddílu, čítajícího 400 osob. Účastnil se vydávání tiskovin, poslouchal západní rozhlas, pomáhal pronásledovaným Židům – vystavoval jim falešné dokumenty a některé i ukrýval ve farnosti. Rovněž se věnoval vedení skautů. V lednu 1944 jej na faře hledalo gestapo, před hrozícím zatčením vyskočil na poslední chvíli ze školního okna a utekl z Grójce do vesnice Warka, kde se ukrýval a vstoupil zde partyzánského oddílu AK. Do konce války se ukrýval v Górcach u Varšavy. Po druhé světové

válce byl za svou odbojovou činnost proti nacistům vyznamenán Křížem Virtuti Militari IV. třídy.

Proti totalitě

Po příchodu sovětské armády působil ve farnosti sv. Jozefa ve Varšavě na Kole a pokračoval v odbojové činnosti, tentokrát proti komunismu. Pomáhal se zajišťováním zbraní, obstarával peníze a jídlo pro příslušníky odbojových oddílů. V lednu 1945 zorganizoval akci osvobození jednoho zraněného odbojáře z nemocnice. V březnu 1946 se účastnil akce v Grójcu, během níž byl zraněn jeden partyzán. Kněz mu pomohl a odvezl ho do Varšavy. Následně byl zatčen tajnou policií UB, ale krátce nato propuštěn. Začal se ukrývat, používal falešné doklady z doby okupace a nadále udržoval kontakty s příslušníky odboje. Bohužel netušil, že jeden z jeho kolegů byl zatčen a zlomen tajnou policií ke spolupráci. Otec B. Stefański byl zatčen 1. června 1946 ve Varšavě. Příslušníci UB jej zatkli a vedli do auta. Pokusil se ještě bránit, jednomu z nich, který na něj mířil pistolí, se pokusil zbraň vytrhnout. Policista jej však postřelil do nohy a ostatní jej zne-

škodnili. Ve vazbě jej vyšetřovatelé krutě vyslýchali a dle slov jeho bratra se mu mstili za jeho pokus o útek. Týrali jej a do zraněné nohy bili pohrabáčem. V postřelené noze se mu udělal zánět a v důsledku pozdního převozu do nemocnice mu amputovali celou pravou končetinu. Další výslechy a trýznění mu podlomily zdraví – měl problémy se srdcem a dýcháním, psychicky se zhroutil.

P. Bolesław Stefański: „Kněz nemůže žít sám pro sebe, ale především pro Boha a pro lidi.“

Kněz v čele bandy

V prosinci 1946 byl postaven spolu s dalšími třinácti členy odboje před okresní vojenský soud, obviněn z protistátní činnosti a odsouzen 23. prosince 1946 po šestidenním procesu k trestu smrti. V době konání procesu probíhala proti knězi v tehdejší tisku štvavá kampaň. Mimo jiné se objevily titulky „Kněz v čele bandy“ či „Pošpinil kněžskou sutanu“ a další. Nejvyšší vojenský soud ab-

solutní trest potvrdil. V této době kněz navíc zemřela matka, která už neunesla trápení a starost o syna. S prosbou o milost pro otce Stefańského se obrátil začátkem ledna 1947 jeho přítel P. J. Sitnik na prezidenta B. Bieruta, který ji však zamítl. Následovaly další žádosti, včetně primase polské církve. 28. ledna 1947 prezident Bierut omilostnil kněze a povolil změnu nejvyššího trestu na trest doživotní. V následujícím měsíci mu byl díky amnestii trest změněn na 15 let odnětí svobody. Byl vězněn ve věznicí ve Wronkach, kde se nadále zhoršoval jeho zdravotní stav. Byl převezen do vězeňské nemocnice ve Wroclavi a pak do ústavu pro duševně a nervově choré v Międzyrzeczu-Obrzyczach. Nemocný a zlomený kněz byl propuštěn na svobodu 14. února 1954. Nebyl schopen už kněžsky působit, zbytek svého života strávil v nemocnicích a léčení. Zemřel 8. února 1964 a je pochován v Maciejowicach u Garwolina.

Vojtěch Vlček

Mgr. Vojtěch Vlček, historik a pedagog, spolupracovník Ústavu pro studium totalitních režimů

ŠÍŘIT A BRÁNIT VÍRU

Rozhovor s Gerhardem kardinálem Müllerem (I. část)

Bývalý prefekt Kongregace pro nauku víry Gerhard kardinál Müller poskytl obsáhlý rozhovor listu *NC Register*, v němž hovoří o *Amoris laetitia*, dubních a Vatikánu.

V průběhu Františkova pontifikátu zprávy z Říma pravidelně zmiňují skutečnost, že pokud jde o přípravu dokumentů, Svätý otec je raději konzultuje s vlastními poradci, než aby se spoléhal na Kongregaci pro nauku víry, což ji přivádí do izolace. Navíc se objevují zprávy, že od Františkova zvolení papežem nepřijímá kongregace tak přísná opatření vůči disidentským teologům.

Jak důležitá je Kongregace pro nauku víry – do 60. let nejvýznamnější va-

तिकánský úřad – v nynějším životě Církve? *Register* se to pokusil zjistit, proto se 13. září 2017 sešel s kardinálem Gerhardem Müllerem, který pět let sloužil jako prefekt kongregace, ale papež František se v červenci 2017 rozhodl neprodloužit jeho mandát, ač důvod pro tento krok kardinálovi nikdy nevysvětlil.

V tomto obsáhlém rozhovoru kardinál Müller kritizuje ty, jež charakterizuje jako kariéristy a oportunisty, kteří zasévají nesoulad v římské kurii a špiní jeho

jméno. Hovoří také o nebezpečích hrozících z toho důvodu, že je kongregace ignorována, obzvláště při přípravě papežských dokumentů, jako byla například papežova apoštolská exhortace o rodině *Amoris laetitia*, a jak šířící se strach brání mnoha lidem, především kněžím, seminářům a profesorům v otevřené kritice některých aspektů tohoto pontifikátu.

Sdělil nám také svůj názor na dubia (pět otázek, které papeži položila čtveřice kardinálů s cílem vyjasnit pasáže *Amoris*

laetitia), na rozsáhlé pravomoci, kterým se těší papežovi nejbližší poradci, a na nebezpečí pramenící z toho, že se někteří z nich dovolávají Ducha Svatého, aby ospravedlnili své postoje považované řadou učenců za šíření herezí.

Vaše Eminence, minulý měsíc se objevila zpráva, že od roku 2013 nebylo podniknuto nic proti disidentským teologům. Je to pravda?

Tento postřeh není správný. Přístupem Kongregace pro nauku víry po změnách Druhého vatikánského koncilu je v prvé řadě šířit víru – a v řadě druhé víru bránit. V některých případech jednáme jako tribunál pro zločiny proti víře a morálce. Ale v době mého působení to byly případy, v nichž jsme nejprve museli vést dialog s některými teology, abychom problémy vyřešili bratrsky. Myslím si však, že v roli kongregace k žádné zásadní změně nedošlo. Musí nadále bránit víru před herezemi, schismaty a dalšími zločiny proti jednotě Církve a posvátnosti svátostí, vše v souladu s apoštolskou konstitucí *Pastor Bonus* (1988).

Takže se během uplynulých pěti let neobjevily, alespoň ne veřejně, případy disidentských teologů, kteří by byli nějakým způsobem potrestáni?

V uplynulých letech vůči nám byly často vznášeny výčitky, které pramení z anachronického pohledu na Kongregaci pro nauku víry a nemají žádnou souvislost s rolí a prací kongregace v moderní době. Byla tu skupina progresivistických aktivistů, kteří zahájili propagandu proti nám a tvrdili, že existence kongregace je návratem do časů inkvizice. Toto jsou staré obsese pocházející až z roku 1968. Nyní ti samí lidé říkají, že úspěšně intervenovali u „svého“ papeže, a kongregace již tudíž nefunguje, ale to není pravda. Řešili jsme několik případů, v nichž šlo o problematiku názorů a teology. V několika – málo – případech jsme například nemohli udělit nihil obstat.

Můžete uvést příklady teologů, kteří byli v nedávných letech potrestáni, třeba ty, o kterých jsme neslyšeli?

Ne, nemohu uvést jejich jména, protože jsou chráněna papežským tajemstvím,

ale během oněch pěti let jsem nabyl dojmu, že role kongregace se nijak nezměnila.

Hodně se mluví o tom, že význam kongregace je za tohoto pontifikátu umenšován, a že je dokonce izolována. Svatý otec místo ní dává přednost svým poradcům, jako je jeho blízký důvěrník arcibiskup Victor Fernandez, rektor Papež-

Gerhard kardinál Müller
Foto: Wikimedia Commons, Jolanta Dyr (CC BY-SA 3.0)

Papež nezmění a nemůže změnit ani nauku ani svátosti. Jako dobrý pastýř si však přeje pomoci manželům, kteří se ocitli ve velmi obtížné situaci, ale chce tak učinit v souladu s Božím slovem.

ské katolické univerzity v argentinském Buenos Aires. Rozhodují tito lidé o nauce Církve a je Kongregace pro nauku víry odstavena stranou?

Slyšel jsem, že papež má blízko k určitým teologům, ale ti nemohou tvrdit, že jsou papežovými autoritativními vykladači. Pokud například arcibiskup Fernandez učiní nějaké prohlášení, jedná se pouze o jeho soukromý názor. Nemá o nic větší váhu než tvrzení jiných biskupů – a nemá žádnou učitelskou autoritu pro celou Cír-

kev –, nemá pro mě tudíž větší autoritu než kterýkoli jiný teologický názor.

Ale pokud je skutečným autorem takového dokumentu jako Amoris laetitia, jak naznačují důkazy, stávají se pak jeho názory autoritativními?

Nevím, jestli je autorem osmé kapitoly *Amoris laetitia* (mimořádně sporné kapitoly, pojednávající mimo jiné o tom, že by v určitých případech bylo možné podávat svaté přijímání rozvedeným, kteří uzavřeli nové manželství). Je to papežův text, ne Victora Fernandezze či jiného pisatele. Dokumenty magisteria jsou výsledkem procesu teologické přípravy. A v dřívějších dobách jsme dostali jména teologů, kteří připravovali návrh dokumentu nebo k němu přidali nějaké body či úvahy. Nakonec však byla rozhodující autorita papeže. Apoštolská exhortace papeže Františka a vše, co říká ohledně církevní nauky, má autoritu magisteria. Je závazná v závislosti na zařazení tohoto konkrétního prohlášení. Neobsahuje žádné „nové dogma“, ale je spíše výkladem dogmatu, kterého se Církev vždy držela a učila.

V *Amoris laetitia* se nenachází žádné nové učení ani výklad určitých právních bodů nauky, ale přijetí nauky o Církvi a svátostech. Jedinou otázkou je pouze její pastorační aplikace v mimořádných situacích. Papež nezmění a nemůže změnit ani nauku ani svátosti. Jako dobrý pastýř si však přeje pomoci manželům, kteří se ocitli ve velmi obtížné situaci, ale chce tak učinit v souladu s Božím slovem.

Říkáte, že neznáte důvod, proč papež neobnovil vaše jmenování prefektem, ale je možné, že tomu bylo proto, že na nejvyšších místech se objevuje vlna heterodoxie, a vy tudíž nezapadáte, protože jste považován za pravověrného? Dále tu máme Amoris laetitia a váš výklad tohoto dokumentu, který se liší od těch, které zastávají papežovi nejbližší poradci a – ve světle papežových výroků na toto téma – i on sám. Mohl by to být důvod, proč vaše předsednictví bylo ukončeno?

Nevím, protože mi žádné vysvětlení dáno nebylo. Papež se se mnou setkal pouze při rutinní soukromé audienci na konci mého funkčního období, abychom pro-

Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales © Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

diskutovali práci kongregace, a řekl: „To je vše.“ Všechna další vysvětlení, která se objevují v médiích, jsou spekulace. Je pravda, že mi před nějakou dobou papež sdělil, že mu někteří jeho „přátelé“ říkají, že „Müller je papežovým nepřítelem“. Domnívám se, že jde o anonymní obvinění a anonymita žalobců naznačuje, že nejsou připraveni vynést své argumenty na světlo a zahájit diskusi. Užívání takovéto podlouné taktiky je vždy neblahé pro život Církve a pro fungování kurie. Podíváme-li se do historie, vidíme, že soudy často bývají ovlivňovány takovými intrikami, a jde o problém, který sám papež silně odsuzuje jako trvalé zlo v římské kurii. Ujistil mě, že by těmto pomluvám neměla být přisuzována žádná věrohodnost.

Pro dobro kurie a Církve by bylo správné zahájit dialog. Musím vyvrátit veškeré pomlvy, které vznikly mezi některými novináři nebo pocházejí z ultramontanistických kruhů a od vaticanistů a z oné anonymní skupiny falešných „přátel“ kolem Svatého otce, kteří zpochybňují mou loajalitu. Po celý svůj život jako kněz, teolog a biskup pracuji pro Boží království a svatou Církev. A představovat mě jako nepřítele nástupce svatého Petra je naprosto šílené a nespravedlivé.

Za pontifikátu svatého Jana Pavla II. a Benedikta XVI. jsem byl jako teolog a biskup lidmi s protiřímskými postoji obviňován z toho, že mám příliš blíz-

ko k papeži a neudržuji si od Říma kritický odstup. Je jistě ironické, že mě ti samí lidé nyní obviňují, že jsem papežův nepřítel. Je naprosto zjevné, že tu jsme svědky oportunistického chování. Největším nebezpečím pro papeže jsou v těchto dnech právě tyto oportunisté, kariériste a falešní přátelé, kterým nejde o dobro Církve, ale o jejich vlastní finanční zájmy a kariérní postup.

Kardinálové reprezentují svatou římskou církev. Papež je hlavou římské církve, která je *ecclesia principalis* (hlavní církev) ve společenství se všemi diecézemi, biskupy a církvemi po celém světě.

Myslíte si, že papežovi lidé kolem něho špatně radí, nebo je vaše odstranění z funkce projevem jeho vlastní vůle?

Nevím. Jak jsem řekl, žádný důvod mého odvolání mi sdělen nebyl a bylo by chybou pouštět se do spekulací. Ale pevně zastávám věrnost papeži Františkovi, kterému jsem sloužil jako loajální spolupracovník. K letošnímu výročí protestantské revoluce proti primátu svaté římské církve jsem vydal historickou a teologickou

studii o poslání papeže jakožto nástupce svatého Petra, takže rozhodně není pravda, že bych si neuvědomoval význam papežství v Církvi Ježíše Krista. Důležité je, že musíme milovat Církev, protože je Kristovou nevěstou. Milovat ji znamená, že někdy musíme spolu s ní trpět, protože ve svých údech není dokonalá, a tak zůstáváme věrni navzdory zklamáním. Koneckonců záleží na tom, jak se jevíme v Božích očích, a ne na tom, co si o nás myslí lidé.

Když jste řídil Kongregaci pro nauku víry, objevovaly se zprávy, že kongregace provedla opravy různých návrhů papežských dokumentů, obzvláště *Amoris laetitia*, ale také papežovy apoštolské exhortace *Evangelii gaudium*, jež však byly ignorovány.

My v kongregaci nemáme právo opravovat Svatého otce, to je naprosto jasné, ale vždy bylo běžné, že první návrh potřeboval oficiální komentář kongregace. Pokud jde o *Amoris laetitia*, nevím, kdo dělal konečnou redakci, poslední opravy či úpravy.

Zneklidňuje vás, že vaše opravy těchto dokumentů byly ignorovány?

Ne všechny byly ignorovány – Svatý otec není povinen přijmout všechny opravy, ale nevím, kdo prováděl syntézu všech textů a předložil je Svatému otci. Kdyby tomu bylo tak, že titíž lidé, kteří vypracovali první návrh, také prováděli závěrečnou redakci a že rozhodovali o tom, zda se návrhy oprav přijmou, či nikoli, pak by to nebylo v pořádku. Svatý otec nemůže sám osobně zpracovávat všechny různé návrhy z této i dalších kongregací či od jiných teologů. Může o to svobodně kohokoli požádat. Jste-li teologem z kongregace a Svatý otec vás požádá, abyste vytvořil návrh dokumentu, musíte rozlišovat mezi vaší osobní teologií a tím, co bude publikováno, aby to byl dokument papežského magisteria. Člověk musí být při přípravě takového textu velmi pokorný, neustále opatrný, aby nevyužil příležitosti uvést své vlastní hledisko a vychválit se nebo nechat sebe sama oslavovat jako známého papežova poradce. Čím jste zodpovědnější, tím jste zdrženlivější.

Proč je kongregace nadále důležitá, ačkoli je upozadována? Proč je nezbytná, když byla zbavena své hlavní úlohy?

V současné atmosféře v katolické církvi panuje mnoho předsudků vůči kongregaci, které se zakládají na mylných představách a mýtech. V některých lidech zmínky o Kongregaci pro nauku víry vyvolávají představy hollywoodských filmů o inkvizici, upalování na hranici a tak dále. Co se dělo či nedělo před staletími, je otázkou pro historiky, ale nemá to žádnou souvislost s prací kongregace dnes, kdy je jejím úkolem podporovat Svatého otce při jeho poslání v dnešním světě. Ale někteří lidé nerozumí tomu, co je to sbor všech kardinálů, a nechápou ani teologické učení, které tvoří základ pro roli římské kurie. Je to spíše funkční či byrokratický aparát.

Kardinálové reprezentují svatou římskou církev. Papež je hlavou římské církve, která je *ecclesia principalis* (hlavní církev) ve společenství se všemi diecézemi, biskupy a církvemi po celém světě.

Postupem času se úloha této skupiny římských duchovních rozvinula tak, že působí nejen v římské diecézi, ale slouží Svatému otci pro celou církev. Jak se postupně úřad těchto hlavních římských duchovních vyvíjel, kardinálové vytvořili kolegium. A nyní mají důležitou úlohu při volbě papeže a jsou jeho hlavními poradci a spolupracovníky.

V 16. století došlo k rozdělení pravomocí, takže jedné skupině byl svěřen dohled nad naukou, druhé nad jmenováním budoucích biskupů, další nad liturgií. Ale bereme-li v úvahu poslání Církve, je jasné, že Kongregace pro nauku víry je nejdůležitější, protože posláním Církve je kázat evangelium o pravdě zjevení.

Svatý otec, nástupce svatého Petra, má církev spojovat. Jeho posláním a úkolem je hlásat: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého“ (Mt 16,16). Všechny ostatní pravdy jsou obsaženy v této christologické skutečnosti, ve vztahu k trojjedinému Bohu a Kristově zjevení jako Spasitele všeho lidstva. Proto je kongregace pro Svatého otce tak důležitá. Ten vykonává své pravomoci a plní své poslání s pomocí svaté římské církve v podobě kongregace 25 kardinálů, některých biskupů, zaměstnanců a řady poradců.

Domníváte se, že to je ztraceno?

Není to ztraceno, ale obávám se, že tu není jasná představa eklesiologického statusu římské církve v podobě sboru kardinálů a římské kurie. Někteří lidé si myslí, že papež si osobně může dělat, co chce, protože je naprosto svrchovaný, ale to není pravda.

Je „služebníkem služebníků Božích“.

Ano, je. A role papeže jako hlavy státu Vatikán nemá nic společného s papežem jako viditelnou hlavou Církve, hlavou, představující jednotu Církve ve zjevené pravdě. Papežova nezávislost na světské moci je pro jeho poslání nezbytná, není ale nezávislý na mravním zákoně. V podstatě je hlavním vykladačem přirozeného mravního zákona.

Musíme milovat Církev, protože je Kristovou nevěstou. Milovat ji znamená, že někdy musíme spolu s ní trpět, protože ve svých údech není dokonalá, a tak zůstáváme věrni navzdory zklamáním.

Jako první a poslední, nejdůležitější vykladač tohoto Božího zjevení v Ježíši Kristu není izolovanou osobou, ale hlavou římské církve – a proto se spoléhá na kvalifikovanou a angažovanou spolupráci římské církve v podobě kardinálů a diakasterií římské kurie.

Domníváte se, že důsledky tohoto upozadování Kongregace pro nauku víry a papežství jsou důvodem, proč jsme svědky tohoto chaosu a zmatení, kdy například biskupové předkládají rozdílné – a někteří teologové tvrdí, že heretické výklady Amoris laetitia? Je to z důvodu nevědomosti nebo nedostatku respektu vůči tomu, čím je Církev?

Myslím si, že papež by neměl být viněn za tento zmatek, ale on má od Ježíše Krista pověření jej zvládnout. Papež jako biskup první apoštolské církve ve spo-

čenství s katolickými církvemi na celém světě je trvalým principem a základem jednoty Církve ve víře a ve společenství lásky (*Lumen gentium* 18).

Je známo, že věnuje velkou pozornost médiím, a tak musí vědět, co se děje. Není tedy jeho povinností takový stav v zájmu jednoty Církve napravit a není tato zodpovědnost jen a pouze na něm?

Nechci jej kritizovat, ani veřejně ani soukromě. Ale mám svobodu říct, co si myslím, že je dobré pro církev. Ve svém úřadu prefekta kongregace jsem provedl několik zásahů, při nichž jsem vysvětloval, že jediným pravdivým a správným výkladem *Amoris laetitia* – což je celkově velmi dobrý dokument ve prospěch manželství – je pravověrný výklad, čímž rozumíme, že je v souladu s Písmem svatým, apoštolskou tradicí a konečnými rozhodnutími papežského a biskupského magisteria, které je dodnes souvisle předáváno. Nikde v *Amoris laetitia* se po věřících nevyžaduje, aby věřili čemukoli, co je v rozporu s dogmatem, protože nerozlučitelnost manželství je naprosto jasná. Jedinou otázkou je, zda v některých případech skutečné manželství existuje v dnešním kontextu, v kultuře, kde definice manželství je odlišná od toho, co učí církev.

Je problematické, že papež předkládá svůj vlastní výklad, jenž se zdá být v rozporu s pravověrnou interpretací, kterou zastáváte, například v dopise argentinským biskupům či při chvále maltských biskupů?

Pokud jde o případ dopisu argentinským biskupům – pokud papež píše osobní a soukromý dopis, nejedná se o oficiální věroučný dokument.

Byl zveřejněn na internetových stránkách Vatikánu.

Internetové stránky Vatikánu mají jistou váhu, ale není to učitelská autorita, a když se podíváte na to, co argentinskí biskupové napsali ve své směrnicí, lze to vykládat pravověrně.

Edward Pentin

<http://www.ncregister.com>

Přeložil Pavel Štíčka

Dokončení příště

EUCHARISTII NELZE SDÍLET S PŘÁTELI JAKO PIVO NEBO KOLÁČ

Svaté přijímání je výhradně pro katolíky ve stavu milosti a nelze ho sdílet mezi přáteli jako pivo nebo koláč, řekl bývalý poradce dvou papežů. Nigerijský kardinál Francis Arinze prohlásil, že veškeré kroky k rozšíření přístupu k eucharistii pro rozvedené katolíky, kteří uzavřeli nový sňatek, a pro nekatolické manželské partnery katolíků představují pro církevní učení o eucharistii „vážný“ problém.

23. května v rozhovoru pro *Catholic News Service* se výslovně ohradil vůči výkladu apoštolské exhortace papeže Františka z roku 2016 *Amoris laetitia*, který by za určitých podmínek umožňoval přijímat eucharistii rozvedeným katolíků, kteří uzavřeli nový sňatek, aniž by jejich předchozí manželství bylo zneplatněno.

Nelze měnit Kristovo učení

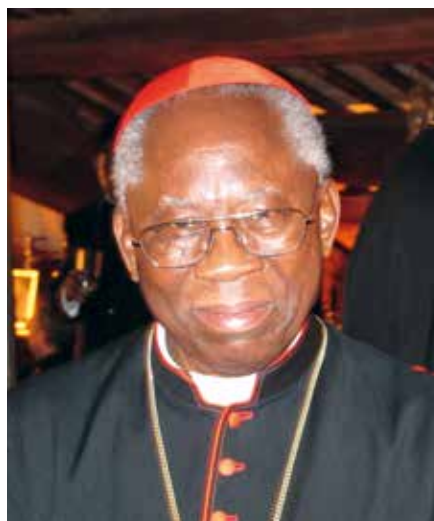
„Pokud se člověk rozvede a uzavře nový sňatek (aniž by jeho předchozí manželství bylo zneplatněno), je to problém,“ řekl Arinze a dodal, že Ježíš učil, že takový stav je cizoložstvím. „My jsme toto učení nevytvořili,“ řekl pětáosmdesátiletý kardinál, který působil jako prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti za pontifikátu svatého Jana Pavla II. a Benedikta XVI. „Je to Kristovo učení.“

„Nemůžeme být milosrdnější než Kristus,“ pokračoval. „Pokud někdo z nás tvrdí, že má svolení od Krista změnit jeden z hlavních příkazů, které nám dal v evangeliu, rádi bychom viděli toto svolení a také podpis.“

„Vidíte, že je to nemožné,“ řekl. „I kdyby se změnou souhlasili všichni biskupové, nenastala by. Je to velmi vážný problém, protože se dotýká víry o svaté eucharistii a také toho, že manželství mezi křesťany, kteří spolu žijí, nelze zrušit a žádná lidská moc je nemůže rozloučit. Je to velice závažné.“

Eucharistie není soukromým vlastnictvím

V rozhovoru, který probíhal v benediktinském klášteře Buckfast Abbey, Arinze rovněž řekl, že udělování eucharistie

Francis kardinál Arinze
Foto: Flickr, UK in Holy See (CC BY-NC 2.0)

Slavení eucharistie je slavností jednoty věřících s jejich pastýřem, jejich biskupem a papežem. Kdokoli, kdo není členem tohoto společenství, tam vůbec nezapadá.

protestantským manželským partnerům není otázkou pohostinnosti. Řekl, žeáč ostatním křesťanům přeje dobro, je důležité pochopit, že „svatá eucharistie není soukromým vlastnictvím, o které se můžeme dělit s přáteli“. „Nabídnout jim můžeme čaj nebo láhev piva. O to se můžeme s přáteli podělit,“ vysvětlil Arinze.

„Nejde jen o to, že si vzájemně jeden druhému přejeme dobro. Po mši může-

te jít do refektáře a vypít šálek čaje nebo sklenici piva a dát si kousek koláče. To je v pořádku. Ale mše je něco jiného,“ dodal.

Eucharistická slavnost není ekumenická bohoslužba

„Nesmíme přehlížet učení Církve,“ řekl. „Eucharistická slavnost při mši není ekumenická bohoslužba. Není to shromáždění těch, kdo věří v Krista a kdo pro tu příležitost připravili modlitby, je to oslava tajemství Krista, který za nás zemřel na kříži, který učinil chléb svým tělem a víno svou krví a řekl apoštolům ‚to činíte na mou památku‘.

„Slavení eucharistie při mši je slavností věřícího společenství – těch, kdo věří v Krista, jsou spojeni ve víře, ve svátostech a při svatém přijímání... jednoty Církve s jejich pastýřem, jejich biskupem a papežem. Toto společenství slaví svatou eucharistii. Kdokoli, kdo není členem tohoto společenství, tam vůbec nezapadá,“ řekl. Uvedl, že protestanté, kteří si přejí přijímat eucharistii v katolických kostelích, by se měli stát katolíky. „Přijďte, nechte se přijmout do Církve a potom můžete přijímat eucharistii sedmkrát týdně. Jinak to nejde,“ řekl Arinze. Kardinál přiletěl 22. května z Říma do Anglie, aby se účastnil mše u příležitosti oslav tisíciletí kláštera Buckfast, jenž byl založen v roce 1018. Opatství nechal král Jindřich VIII. v 16. století během protestantské reformace rozpustit, ale před sto lety bylo restaurováno do původní podoby.

Rozhovor vznikl uprostřed kontroverzí ohledně pastorační příručky německých biskupů nazvané „Chodit s Kristem – ve stopách jednoty: Smíšená

manželství a společná účast na eucharistii“. Tento dokument německé biskupy rozdělil a sedm z nich, včetně jednoho kardinála, požaduje zásah vatikánské Kongregace pro nauku víry, Papežské rady pro jednotu křesťanů a Papežské rady pro výklad legislativních textů.

Papež František pozval představitele německé biskupské konference a některé biskupy, kteří se proti směrnicím postavili, do Vatikánu k rozhovorům se zástupci těchto tří úřadů. Některé biskupské konference, například v Německu a na Maltě, vykládají tuto papežskou exhortaci libe-

rálně, zatímco ostatní trvají na tom, že církevní učení a praxe zůstávají nezměněny a nezměnitelné.

Simon Caldwell
<https://cruxnow.com>
Přeložil Pavel Štíčka
(Mezitimulky redakce)

SVATÝ ARNOLD JANSSEN, ZAKLADATEL SPOLEČNOSTI BOŽÍHO SLOVA

Muž hluboké vnitřní modlitby, který toužil přivést k zakoušení Boží lásky i ostatní. Zcela se oddal Božímu vedení a ač byl od přirozenosti velmi uzavřený, stal se organizátorem velkého misijního díla.

Arnold Janssen se narodil 5. listopadu 1837 v Gochu nad Dolním Rýnem jako syn Gerarda a Anny Kateřiny Wellesen, kteří přivedli na svět jedenáct dětí. Jako osmnáctiletý šel studovat přírodní vědy na matematickou fakultu v Münsteru (1855–1857) a studia dokončil v Bonnu (1859). V roce, kdy ukončil vysokoškolská studia, která jej opravňovala k vyučování všech předmětů na gymnáziu, začal studovat teologii. Po skončení studia teologie byl v roce 1861 v Münsteru vysvěcen na kněze.

V souladu s jeho vzděláním jej biskup poslal do Bocholtu ve Vestfálsku, kde vyučoval dvanáct let na gymnáziu matematiku a další přírodní vědy. Jeho matematické myšlení souvisí s jeho charakterem a s jeho přirozenými dary, o čemž bude řeč později. Protože cítil povolání související s jeho kněžskou službou, začal se věnovat tzv. Apoštolátu modlitby.

Na misie

Po 12 letech práce na gymnáziu rezignoval na tuto službu, aby se mohl naplno věnovat apoštolátu. Začal vydávat časopis „Malý posel Srdce Ježíšova“, ve kterém už přímo propagoval misijní myšlenku (vnitřní misie) a vzbuzoval nadšení věřících pro světové misie. Tehdy neexistoval v německých zemích žádný misijní institut – ani diecézní, ani řeholní. Díky svému zápalu procestoval všechny

Svatý Arnold Janssen. Foto: Wikimedia Commons

farnosti diecéze, dostal se i do Rakouska, a dokonce i do některých farností na území Čech. Tenkrát už začal pomýšlet na založení Misijního domu, tj. střediska, kde by mohl formovat budoucí misionáře. Arnold stále čekal, že se najde někdo vhodný, kdo tuto myšlenku zrealizuje. Roku 1874 se však setkal s monsignorem Raimondim, zakladatelem misijního semináře v Miláně, pozdějším biskupem v Hongkongu. Ten jej přesvědčil, že není načekat, nechť sám založí misijní dům.

Arnold věděl velmi dobře, že mnoho jeho přirozených schopností nenasvěd-

čuje tomu, že by to měl být právě on, kdo založí celoněmecký misijní institut. Jelikož jej mnoho kněží velmi dobře znalo, dávali mu i najevo, co si myslí, když založení misijního domu oznámil. Jeden z jeho přátel kněží mu řekl: „Samozřejmě to udělej! Máš k tomu povolání, protože jsi potřebně tvrdohlavý, jsi zbožný a dostatečně nepraktický.“

Sám o tomto období říká: „Kamkoli jsem šel, chovali se ke mně velmi rezervovaně, ba s jakousi posměšnou shovívavostí.“ Přesto v roce 1875 založil misijní dům ve Šteylu v Holandsku, poblíž německé hranice. V samotném Německu to kvůli tzv. „Kulturkampf“ nebylo možné. Téměř všichni to považovali za omyl. Nikdo nepředpokládal, že zakladatel může růst úměrně ke svému dílu. A tak tomu i skutečně bylo. Arnold přivedl na svět misijní Společnost a jako správný rodič dovolil svému „děcku“, aby jej postupně proměňovalo. A bylo co měnit...

Ať Pán činí, co se mu líbí

Na počátku, v inauguračním kázání, řekl příznačnou větu, jež se stala leitmotivem celé jeho budoucí činnosti: „Ať Pán činí, co se mu líbí. Když z tohoto domu něco bude, budu děkovat Boží laskavosti. Když nebude, s pokorou se budu bít v prsa a vyznám: ‚nebyli jsme této milosti hodni‘.“

Tento postoj byl pro Arnolda charakteristický během celého jeho života. Další

Šteylští misionáři u hrobky Arnolda Jansseny. Foto: <https://www.steyler.eu>

Arnoldovou vlastností bylo usilovné hledání Boží vůle, někdy velmi zdoluhavé. Jakmile se však jednou přesvědčil, že je něco vůlí Boží, neměl už ani nejmenší pochybnost, že je třeba to vykonat. Z malého domu, bývalého hostince, vyrostl obrovský komplex. Ještě za života vyslal své misionáře na všechny kontinenty – první do Číny. Osobně vyslal do světa 800 misionářů (333 kněží, 187 bratrů, 301 sester).

Roku 1889 založil Společnost misijních sester – Služebnice Ducha Svatého a roku 1896 Společnost Klauzurních sester – Služebnice Ducha Svatého Věčné Adorace. Dnes má jen mužská větev – Společnost Božího Slova okolo 6000 členů. Od počátku se „Společnost“ formovala jako mezinárodní, ačkoli to nebyl prvotní záměr samotného zakladatele. Mezinárodnost je v současnosti jednou z nejdůležitějších charakteristik Společnosti.

Charakter a spiritualita

Celý vývoj však zdaleka nebyl lehký. Nejen pro vnější potíže (kvůli schválení konstitucí musel několikrát cestovat do Říma, nemluvě už o zakládání dalších domů v Evropě a pak o zakládání misí). To vše Arnold řídil a věnoval celému procesu neustálou pozornost. Avšak náročný byl i jeho charakter, se kterým zápasil do konce života.

Navenek nebyl zábavný, nedovedl dobře komunikovat, a i proto velmi trpěl. Jeho spolupracovníci neměli vždy

odvahu říci mu, co si myslí, protože jeho způsob komunikace je odrazoval. Při žádných sporech však nepoužíval „restriktici“. I když byl přísný, měl trpělivost se slabostmi spolubratrů – nikdy svůj názor neopíral jen o výpověď jedné ze stran. Velkou trpělivostí a pokorou kompenzoval hranatost a matematickou přís-

Byl si vědom svých slabin a omezení, ale to mu nepřekáželo, aby viděl sebe jako Bohem chtěného a milovaného a takové viděl i lidi kolem sebe.

nost svého charakteru, tak typickou pro dolnorýnské Němce. Chtěl se stát otcem svých spolubratrů, ale propracoval se k tomu až v posledním desetiletí života.

Odevzdal nám, co mohl nejkrásnějšího. V centru stojí vztah ke Vtělenému Slovu, Duchu Svatému, Nejsvětější Trojici a Neposkvrněné Nevěště Ducha Svatého. Není to však vůbec abstraktní spiritualita – měl zkušenost, že i sedlák (jeho otec čítal každou neděli prolog evangelia podle Jana) umí každodenně meditovat největší teologické pravdy. Je to vlastně spiritualita Církve v pravém smyslu katolické. Jednota s katolickou církví byla též podstatným rysem jeho duchovního života.

Ve stínu díla

Nepochybně všechny udivovalo a udivuje, že navzdory tak náročnému charakteru, málo přitažlivému řečníkovi atd. jeho dílo, které vždy nazýval dílem Božím, přitahovalo a stále přitahuje tolik zapálených mladých lidí. Nelze to vysvětlit ničím jiným než tím, že zde zasáhl a zasahuje sám Bůh, Věčné a vtělené Boží Slovo, seslané na zem vanutím Ducha Svatého. Arnold byl tím, který tomuto vanutí umožnil dokonalý průchod. Ačkoli se nezřekl své odpovědnosti (ze zachované korespondence máme dodnes 5000 dopisů), přece zůstal ve stínu, takže ani mnozí blízcí spolupracovníci šteylského díla neznali jeho jméno. To neznali ani mnozí podporovatelé a obdivovatelé díla. Takový byl Arnold – zcela se odevzdal působení Božímu, ale zůstal ve stínu svého díla. O tom, že do něj vložil téměř celou energii, svědčí i jeho denní program: vstával kolem 4. hodiny ránní a uléhal po půlnoci. Dodnes zůstává v jakémsi stínu. To mohl dokázat jen člověk, který měl neopotřebovanou a stále živou víru, že Bůh miluje svá stvoření, chce se dát každému poznat. Věřil, že Boží plán spásy je odvěký, neměnitelný, a proto zapojit se do něj odpovídá jeho svaté vůli. Z jeho příkladu vidíme, že nejdříve se v tomto Božím plánu spásy musí najít každý sám. Arnold se v něm našel, ačkoli nebyl ničím výjimečný. Byl a zůstal trochu suchým matematikem, kterého museli jeho spolupracovníci neustále usměřňovat pro jeho tvrdost a náročnost. Byl si toho vědom, ale to mu nepřekáželo, aby viděl sebe jako Bohem chtěného a milovaného a takové viděl i lidi kolem sebe. I když ne vždy to uměl dát najevo. Jsou i tací svatí. A díky Bohu, že jsou.

*P. ThLic. Ján Halama SVD
podle knihy Jakoba Reutera „Hlásatel
Slova v moci Ducha – Sv. Arnold Janssen“
(Nitra 2014)*

*Přeložila Sylva Bernardová
(Mezitimulky redakce)*

*P. ThLic. Ján Halama
SVD, farář řk farnosti
Kolín*

FIKTIVNÍ FILOSOFICKÉ ROZHOVORY O NEFIKTIVNÍCH PROBLÉMECH

Dialog politika s filosofem XIII.

Politik a Filosof pokračují v debatě, při níž odkrývají znaky totality v ideologii multikulturalismu a radikálního genderového feminismu.

P: Celé se mi to nějak nezdá. Když přistoupím na Vaši abstraktní hru, tak Vám ty notičky ladí. Když ale pustím ke slovu zkušenost a normální lidské citění, vnímám obrovský rozdíl mezi komunistickým a bruselským režimem. Realitu přece nelze vtěsňovat do abstraktních konstrukcí.

F: Co z těch „abstraktních notiček“ nevyjadřuje realitu? Který znak totality je vykonstruovaný? A který není realizovaný multikulti režimem?

P: Ale realita je přece bohatší, nedá se zúžit na Vaše definiční abstrakta.

F: Já přece nepopírám rozdíl zmíněných režimů. Ten hlavně spočívá v různé míře omezování, potlačování a násilí. Nám však má jít o objektivní posouzení té různé míry z hlediska definování totality. Vy v něm berete za základ pocity, já racionální analýzu. Vy v uvedeném rozdílu vidíte rozlišení totality od netotality, já jen rozlišení tvrdé a měkké totality. Důvod naší neshody je v tom, že Vy vpuštíte do obecné definice totality nahodilé znaky, já nikoli. Asi byste si měl zopakovat: a/ proč se v našem sporu musíme věnovat obecné = abstraktní definici totality; b/ proč znaky pro totalitu nenutně falšují její definování.

P: Jen jestli je tzv. měkká totalita vůbec totalitou.

F: To právě rozhoduje její definice. Pocitově nepřeklenutelnou propast mezi měkkou a tvrdou totalitou Vám mohou zmenšit dva čerstvé příklady z praxe. Francouzské soudy systematicky odsuzují ty, kdo mluví *nesprávně* o islámu. Stačí říct obecně známé pravdy, že teroristé jsou muslimové, a že korán vyzývá k zabíjení nevěřících – a jste obviněni z podněcování k nenávisti; muslimům pochopitelně žádné obvinění z nenávis-

ti nehrozí. Stejný trend je i v ostatních „vyspělých“ zemích Evropy. Za bolševika byli takto nedotknutelní papaláši.

Lidská práva pilně uskutečňují i za oceánem. V Kanadě vylepšili legislativu na druhé hlavní koleji neomarxistické totality. Přijali zákon na ochranu dětí. Mají se odebírat těm rodičům, kteří je nevychovávají v souladu s genderovou ideo-

Foto: Flickr, Christopher Dombres (CCO 1.0)

Sebevražedný atak na identitu národů je doplněn sebevražedným útokem na jádro společnosti. Jde o koncepční degradaci a praktické rozvrácení rodin.

logií. Experti totiž objevili, že děti mají lidské právo vyzkoušet si homosexuální vztahy. Na takovou ohavnost byli krátkí i komunisté.

P: To se u nás stát nemůže.

F: Jste opravdu tak naivní? Když jste hlasoval pro vstup do EU, dovedl jste si přítom představit, že za deset let budou západní země v pominutí smyslů jen trpně čekat, až je náboženství míru srazí na kolena a ony to ještě budou slavit jako triumf humanity? Vždyť ta mrtvice

pochází z téže ideologie, která se roztahuje po celém Západě. Anglie, Francie, Německo... jsou jí sice indoktrinovány už víc než půl století. Ale proč by nás to mělo v EU minout? Mírný optimismus je na místě v Maďarsku, možná v Polsku. Ale u nás drží moc politici té Vaší krevní skupiny; k Bruselu vzhlížejí jako k humanistickému Olympu. Zaklínají se, že patříme k Západu. Byť by byl sebeodpornější!

P: Vy ten Západ nenávidíte.

F: Stalo se módou diagnostikovat u lidí s *nesprávným* názorem posedlost nenávisť. Současný anti-Západ skutečně nemusím, protože je oddaný té nejprohnanější totalitní ideologii. To Vám právě dokazuju na multikulturalismu, a nezdá se, že byste měl zdařilý protiargument.

P: Však on se ještě nějaký najde.

F: Můžeme tedy přejít k druhé modalitě ideologie neomarxistů. Jak se Vám zamlouvá vítězné tažení gender-feminismu Západem?

P: Některé detaily jsou v něm na můj vkus odvážné. Ale v zásadě je snaha o zrovnoprávnění mužů a žen v pořádku.

F: Žádný strach, ty neotřelý „detaily“ se časem srovnají; rychle si na ně zvyknete. Přesto se Vám pokusím ukázat, že i tato hrůza obsahuje všechny znaky totality.

P: Nápravu systémových nespravedlností patriarchálních společností na ženách či dekriminlizaci homosexuálů máte za totalitní?

F: Vidím, že už Vás feministky proškolily. Je ale nespravedlnost a „nespravedlnost“. Pokud jde o tu dekriminlizaci homosexuálů, mohl byste stejnou logikou dokazovat, že komunismus nebyl totalitní, protože zlepšil postavení dělníků.

P: Co je tedy na feminismu totalitního?

F: Mluvíme o ideologii radikálního genderového feminismu (GF). Totalitní

struktura je v něm stejná jako v multikulturalismu (MK). Sleduje s ním stejný cíl: zničení civilizace bílého muže. Na rozdíl od MK ji GF napadá zevnitř. Sebevražedný atak na identitu národů je tu doplněn sebevražedným útokem na jádro společnosti; jde o koncepční degradaci a praktické rozvrácení rodin. V rámci ideologie neomarxistů jsou MK a GF komplementárními silami kulturní revoluce. Starají se o obsahovou destrukci hodnot a strukturu Západu.

Také prostředky jsou stejné: nemravné zvýhodňování menšin s revolučním potenciálem. Čím jsou migranti pro MK, tím jsou sexuální menšiny pro GF. Přirozený řád života musí ustoupit ideologickému mesianismu. Rozdíly a komplementarita rolí mužů a žen, přirozená rodina, mateřství jsou na pozadí antropologické negramotnosti arogantně odhalovány jako pouhé socio-konstrukty; jsou to prý zdroje fašizace vytvořené zlými muži (jen bílými!) k vykořisťování žen. Jestliže MK vede k zotročení Evropanů islámem, GF pracuje na jejich demografické implozi.

P: V čem tedy spatřujete zásadní kolizi gender-feminismu s mravností? Dá se u něj mluvit o nějaké pseudomorálce?

F: Je rodina přirozenou jednotkou společnosti a tvoří otec-matka-dítě její přirozenou strukturu?

P: Zřejmě ano.

F: Plynou z této struktury přirozené povinnosti a práva ve vztazích rodiče-dítě?

P: Snad ano.

F: Máte co dohánět. Feministky dávno „vědí“, že nikoli. Teoreticky degradují

přirozený řád na svévolné, dobové konstrukty. Prakticky pak mají na mušce vše, co přirozeně tvoří rodinný život. V důsledku toho upírají rodičům i dětem skutečná lidská práva. O ta jde ve sporu s nimi především.

P: Každá strana sporu spatřuje lidská práva žen a dětí v něčem jiném.

F: Dá se to tak říct. Proč se ale neshodnou?

P: Protože užívají různá kritéria?

F: Která vyplývají z protikladných filosofických východisek. Ve hře je minule zmíněný spor přirozené a relativistické morálky. Relativisté ve sporu o lidská práva členů rodiny uplatňují variantu kolektivistické morálky. Nadřazenost zájmů státu se v ní spojuje s domnělou mravní autonomií jeho představitelů. Legislativci, právníci a soudci prý mohou pro svou dobu rozhodovat s definitivní platností o tom, co je v lidském jednání dobré a co špatné. Jejich svoboda je víc než zákon, neboť ho tvoří.

P: Kdo jiný by ho měl tvořit?

F: Rozlišujete normy právní a mravní? Pokud ne, nemůžete konzistentně mluvit o nespravedlivých zákonech – např. totalitních.

P: Předpokládáte tedy nějakou vyšší mravní instanci.

F: Předpokládám, že existují činy, které odporují samotnému lidství, a jsou proto zlé, nezávisle na lidském zákonodárném ustanovení. Na této úrovni jsou i přirozená lidská práva. Relativisté to popírají. Tím ale redukovat mravnost na právo a vrhají lidské životy do mravního nihilismu všeobjímající svévole. To je i pří-

pad pseudomorálky dnešních feministek. Lidská práva rodičů a dětí jsou v ní smetena verdikty mocných, ideologicky zkorumpovaných arbitrů lidské normativity. Jsou nahrazována ideologicky zfalšovanými „lidskými právy“, vymyšlenými k rozbití rodinných vazeb kvůli nastolení supremacie sexuálních menšin.

P: To ale pořád jen předpokládáte. Feministky mají své předpoklady. Z nich zase hodnotí negativně Vaši morálku.

F: Jistě. Proto jsem minule zdůrazňoval, že bez filosofické znalosti nemůžeme s jistotou tvrdit, že je nějaký etický systém pseudomorálkou. Musíme se tu spokojit s nižším stupněm přesvědčivosti.

P: Jak tedy chcete docílit, abych nahlédl Vaši kritiku feminismu jako pravděpodobnější?

F: Z Vašich průběžných postojů. Minule jste říkal, že hegelianská nadřazenost státu nad občanem je nepřijatelná. O kanadském zákonu o odebrání dětí rodičům jste dnes řekl, že u nás nemá šanci. Přirozenou strukturu rodiny jste také potvrdil. Klíčová otázka ve sporu s feministkami pak zní: Kdo má primární zodpovědnost za rozvoj dítěte, a tedy i přednostní právo v jeho výchově? Rodiče, nebo stát?

P: Mám-li být konzistentní, zřejmě rodiče.

F: Příště to probereme.

Jiří Fuchs

Jiří Fuchs, filosof, lektor Academia Bohemica

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Krystal OP, nakladatelství teologické a filosofické literatury
Husova 8, 110 00 Praha 1, tel.: 770 600 508
e-mail: krystal@op.cz, on-line knihkupectví: <http://www.krystal.op.cz>

David Vopřada: Kněžství v prvních staletích církve I (1.-3. století)

Jádro této knihy tvoří výběr nejstarších patristických textů týkajících se služby biskupů, kněží a jáhnů, počínaje Novým zákonem a pokračuje spisy apoštolských otců, apologetů a velkých církevních otců a spisovatelů 3. století – Klementa, Órigena, Tertuliána, Cypriána a dalších. Tyto úryvky jsou vždy uvozeny stručným představením daného autora a jeho nauky. Výběr patristických textů nikdy nemůže postihnout celou realitu kněžství ve starověkém světě, kde se střetávají kulturní kněžství pohanské, starozákonní i novozákonní. Již v této době však nacházíme jednomyslné stanovisko, že služba v Církvi nemá původ v lidské iniciativě, ale že tvoří součást Božího vyvolení a plánu spásy. Brož., 256 s., 300 Kč

TRADY CAMP

2018

ve Vyšším Brodě 29. 7. – 4. 8. 2018

ZVEME VŠECHNY MLADÉ MUŽE A DÍVKY OD 16 LET JIŽ NA 6. ROČNÍK TRADIČNÍHO PRÁZDNINOVÉHO POBYTÍ S DUCHOVNÍ NÁPLNÍ DO KLÁŠTERA VE VYŠŠÍM BRODĚ.

PROGRAM:

- * KAŽDODENNÍ MŠE SVATÁ
- * MODLITBA ČÁSTI POSVÁTNÉHO OFICIA
- * DOSTATEK ČASU NA OSOBNÍ MODLITBU
- * VÝPRAVY A EXKURZE DO OKOLNÍ
- * KATECHEZE NA **TÉMA:**
  - * SVÁTOST MANŽELSTVÍ
  - * SVÁTOST KNĚŽSTVÍ
  - * DUCHOVNÍ POVOLÁNÍ

CENA:

ZA OSOBU 1500 Kč.
SLEVA NA POŽÁDÁNÍ JE MOŽNÁ,
ZEJMÉNA PRO SOUROZENCE
ČI ZÁJEMCE S FINANČNÍMI
TĚŽKOSTMI.

DOPROVÁZÍ:

P. PHDR. JAKUB ZENTNER FSSP

Přihlášky a informace:

www.fssp.cz nebo na email zentner@fssp.cz

Kněžské bratrstvo sv. Petra
www.fssp.cz

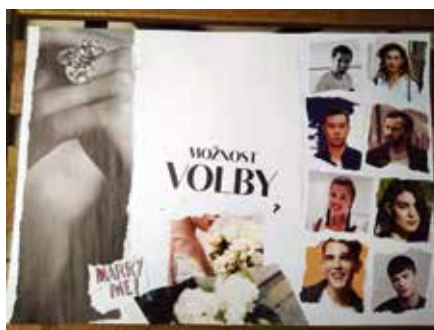

Federatio Internationalis Juventutem
www.juventutem.cz

Letem světem

Manželství je svazek muže a ženy, není to prý nic proti homosexuálům. Takto ohlašoval titulky článku v *Týdeníku Echo* informaci o chystaném zápasu mezi dvěma novými zákonodárnými iniciativami. Jedna chce změnit občanský zákoník, zrušit registrované partnerství a nahradit ho „manželstvím“ osob stejného pohlaví, druhá chce do ústavního pořádku zavést ochranu manželství založeného na slibu muže a ženy. **Sedmatřicet zákonodárců, z nichž hlavní iniciativu i mediální slovo převzal lidovecký poslanec Marek Výborný, přineslo požadavek, aby výlučnost manželského svazku založeného na spojení muže a ženy byla obsažena i v českém zákonodárství a argumentují tím, že takto to je zakotveno v legislativě zemí Visegrádské skupiny. Zní to dobře. K okurkové sezóně, která právě začíná, však patří i sem tam nějaká perlička. A tak pojďme na ni.** Iniciativa homosexuálních aktivistů, kteří obcházejí zákonodárce se snahou získat maximální počet na stranu podpory homosexuálních „manželství“, se nazývá Jsme fér. Jsou to pracovití a pečliví lidé, takže na svém webu uveřejňují také informaci o tom, kdo z poslanců „je fér“, tj. kdo patří k těm, kteří iniciativu výslovně podporují. Právě Marek Výborný je zde uveden jako jediný z lidovců. Nepochybně k tomu přispěly již zmíněné mediální výstupy, např.

tento: „Návrh (ochrany manželství jako svazku muže a ženy) nemá evokovat jakékoliv negativní emoce. Jedná se o věc, která je součástí našeho programu, nějaké hodnotové politiky. Není to namířené vůči nikomu. Ani proti homosexuálům, je to namířené jen jako ochrana hodnoty manželství. **Chtěli jsme to učinit jako pozitivní krok a rozhodně jsme nechtěli**

Koláž: mimi

být těmi, co říkají, že co tvrdí iniciativa Jsme fér je špatně,“ řekl Marek Výborný. A teď si to přeberte! Stojíme před dalším ročníkem Prague Pride průvodu centrem hlavního města, ale také před podzimními komunálními volbami. S tím výše uvedené také trochu souvisí, a sice tak, že kandidátka uskupení Praha sobě v čele se starostou Prahy 7 a lidoveckým poslancem Janem Čížinským čítá mj. také mezi čelními představiteli prohomosexuální

aktivistku a producentku Hanu Třeštíkovou. Ta na adresu Jana Čížinského uvádí: „Jana Čížinského znám dlouho, rozhodně to není žádný homofob. Nečekal, že to bude interpretováno tímto způsobem a že bude v jednom pytlí s lidmi, jako jsou Jaroslav Foldyna nebo Václav Klaus ml., se kterými hluboce nesouhlasí.“ **Tato věta zazněla poté, co Čížinský odvolal svůj podpis pod návrhem zákona chránícího manželství jako svazek muže a ženy.**

Jaroslav Daniška v *Denníku Pospoj* uveřejnil článek s nadpisem, který by naší redakci asi neprošel ;-), a sice „Tomáš Halík kazí vkus“. Reaguje na prohlášení, které učinil P. Halík k problematickému uvedení hry *Naše násilí, vaše násilí* na půdě brněnské divadelní scény. „V té hře vůbec nejde o Ježíše znásilňujícího muslimku, nýbrž o protest proti světu, v němž se vše – i svaté symboly náboženství – zneužívá k rozdmýchávání nenávisti jedněch proti druhým,“ tvrdí profesor Halík. „Zmyslom je provokovat, to uznáva, ale pozor, tentoraz provokovat k myšlení. Sám Halík si musel hru pozriet dvakrát, aby nereagoval emocionálně ako například kardinál Duka (no uznajte...), aby si to uvedomil. Protesty chápe ako nedorozumenie, prostí veriací totiž ,naozaj na také predstavenia nemajú chodiť.“

-zd-

1. 7. Ne	13. neděle v mezidobí Mdr 1,13–15; 2,23–24, Žl 30, 2 Kor 8,7.9.13–15, Mk 5,21–23
2. 7. Po	sv. Ota Am 2,6–10.13–16, Žl 50, Mt 8,18–22
3. 7. Út	Svátek sv. Tomáše, apoštola Ef 2,19–22, Žl 117, Jan 20,24–29
4. 7. St	sv. Prokop, opat; sv. Alžběta Portugalská Am 5,14–15.21–24, Žl 50, Mt 8,28–34
5. 7. Čt	Slavnost sv. Cyrila a Metoděje, patronů Evropy Iz 61,1–3a, Žl 117, 2 Kor 4,1–2.5–7, Lk 10,1–9
6. 7. Pá	sv. Marie Gorettiová, panna a mučednice Am 8,4–6.9–12, Žl 119, Mt 9,9–13
7. 7. So	sv. Wilibald, biskup Am 9,11–15, Žl 85, Mt 9,14–17

8. 7. Ne	14. neděle v mezidobí Ez 2,2–5, Žl 123, 2 Kor 12,7–10, Mk 6,1–6
9. 7. Po	sv. Augustin Žao Rong, kněz, a druhové, mučedníci Oz 2,16b.17b–18.21–22, Žl 145, Mt 9,18–26
10. 7. Út	sv. Amálie, panna a řeholnice OSB Oz 8,4–7.11–13, Žl 115, Mt 9,32–38
11. 7. St	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy Př 2,1–9, Žl 34, Mt 19,27–29
12. 7. Čt	sv. manželé Ludvík a Zélie Martinovi Oz 11,1–4.8c–9, Žl 80, Mt 10,7–15
13. 7. Pá	sv. Jindřich, císař Oz 14,2–10, Žl 51, Mt 10,16–23
14. 7. So	bl. Hrozata, mučedník; sv. Kamil de Lellis, kněz Iz 6,1–8, Žl 93, Mt 10,24–33

MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Redakční rada: PhDr. Roman Cardal, Ph.D., Mgr. Andrej Kutarňa, fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.